

GRUWELIJK SAMENZIJN

Dirk Tanghe regisseert „Who's afraid of Virginia Woolf” : een gebeurtenis.

Wat bedoelt *Edward Albee* met „Who's afraid of Virginia Woolf”? Zeker is dat hij het niet heeft over mensen die gezellig met elkaar omgaan.

In de beslotenheid van hun appartement beleven George en Martha hun samenzijn als een gruwel. Ze overleven door op een ongemeen cynische en sarkastische manier tegen en naast elkaar in te praten. Ze houden zich staande met illusies, zelfbedrog en meedogenloze vernederingen tot op het bot. Een jong koppel dat op bezoek komt, deelt in de brokken van hun gênante spelletjes.

Deze samenloop van onpeilbare geestelijke nood is gesitueerd in een universitair milieu. Er wordt gespeeld in

De Graef : scherp en helder als glas.

de unieke ruimte van *Backstage* in Gent, in een regie van *Dirk Tanghe* (voor *Malpertuis* Tielt), en een decor van *Bart Clement*. Al die elementen samen geven het stuk de kracht van een explosie.

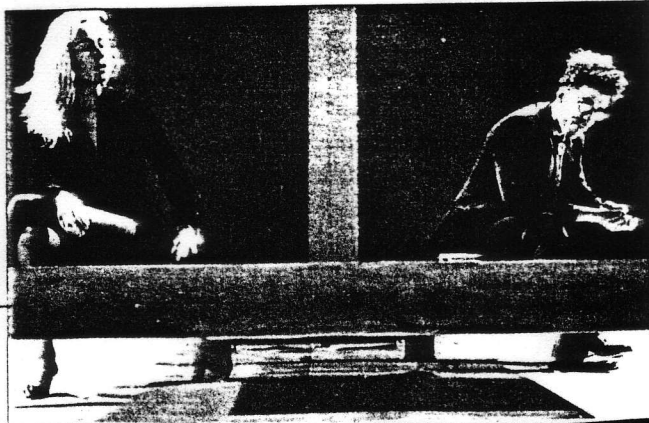
Het publiek, in de rol van *voyeur*, zit op een kleine mobiele tribune. Het bekijkt het gebeuren via een drietal enorme *étagères*, die evengoed naar een breed filmdoek verwijzen. Een eerste *vitrine* is de woonkamer, in twee gespleten door een lage en sterk uitvergrote tafel. Daarop staan grote flessen drank en ontelbare glazen. Overdadig drinken maakt lucide en verbaal en lijfelijk agressief. De situatie wordt almaar pijnlijker. Tanghe drijft *Peter De Graef* en *Marie-Louise Stheins* als door een vuur. De Graef vertelt veel in dit stuk, in

een pakkend *naturel*, zijn persoonlijke stijl die we ook kennen van zijn „Ombat”.

Hij speelt George als een onverstoortbaar cynische en geïsoleerde, totaal ontgoochelde, uitgebluste prof en geminachte echtgenoot. Met lange verhalen spreekt hij zichzelf moed in en barst plots los tegen Marie-Louise Stheins, de treiterende Martha. Zij is een slang die zich in vele bochten wringt, een ongetemde feeke soms, een sluwe komediante, maar achter dit alles ook een kwetsbare vrouw. Dat blijkt uit de slotscène op de rand van het echtelijk bed, wanneer George haar de dood van hun gefantazeerde zoon meedeelt. Het bezoekende jonge koppel (een strijdbare *Patrick Vandersande* en een minder standvastige *Paula Bangels*) is dan al tot decoratieve zetstukken gereduceerd.

De regie verwijst naar een mogelijke toenadering tussen George en Martha : hoe ze elkaar ook haten, ze kunnen elkaar toch niet missen. En morgen klampen zich aan nieuwe illusies vast. Er is geen einde voor dit drama. In deze regie en vertolking roept het geen walg op, noch wordt het psychodramatisch wordt. Scherp en helder als glas breekt het open. Een gebeurtenis. Het nieuwe toneelseizoen is eindelijk begonnen. ■

Roger Arteel

Kruck